

DE TWEEDE KEUZE

Sommige zielen sterven nooit

Philip WDW

Het lot bestaat niet, alleen timing en
keuze.

Voor Tamara R.

1111 keer dank

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Dit boek is fictie. Alle personages zijn ontstaan in de fantasie van de auteur.

Eerste druk: 2026

ISBN: 9789403896342

Omslagontwerp: Philip Wille-De Wael - www.philipwdw.com

INHOUD

PROLOOG

De Eerste Keuze

DEEL I – DE HERINNERING

Alles begint met iets dat terugkomt.

1. De Droom
2. De Vrouw
3. Het Patroon
4. De Roep

DEEL II – DE TERUGKEER

Niet alles wat voorbij is, blijft daar.

5. Aankomst
6. De Naam
7. Het Masker

DEEL III – DE CYCLUS

Wat niet wordt afgerond, herhaalt zich.

8. Het Kind
9. De Tekens
10. De Terugkeer
11. De Waarheid

DEEL IV – DE KEUZE

Deze keer is het anders.

12. De Herinnering
13. De Confrontatie
14. Het Moment
15. De Keuze
16. Het Einde

PROLOOG

De Eerste Keuze

“De dood zal komen op snelle vleugels voor hem die de rust van de koning verstoort.”

Het was geen waarschuwing.

Het was een belofte.

De zon hing laag boven de westelijke oever van de Nijl, zwaar en goudkleurig, alsof ze zelf getuige was van wat hier werd afgesloten en wat tegelijk onzichtbaar werd geopend.

De stoet bewoog traag door de Vallei der Koningen, niet alleen gedragen door ritueel en traditie, maar door iets dat ouder was dan woorden, ouder zelfs dan de namen die men fluisterde en tegelijk vermeed.

Ze droegen hem alsof hij nog leefde.

Gewikkeld in lagen linnen, zorgvuldig, bijna teder, alsof men hoopte dat zorg de waarheid kon verzachten.

Bedekt met goud dat het licht ving maar niets teruggaf.

Beschermd—maar te laat.

Toetanchamon

Koning.

God.

Jongen.

Dood.

Niemand sprak zijn naam hardop uit.

Niet hier.

Niet nu.

Omdat er iets niet klopte.

Niet plots.

Niet natuurlijk.

Alsof zijn dood geen einde was, maar een onderbreking.

Alsof iets dat had moeten blijven, was weggenomen.

Aan de rand van de stoet, net buiten de aandacht van priesters en dragers, stond een man.

Niet verborgen.

Niet opvallend.

Maar aanwezig op een manier die niet genegeerd kon worden, alsof hij deel uitmaakte van iets dat zich nog niet volledig had voltrokken.

Zijn handen hingen langs zijn lichaam, ontspannen genoeg om niet op te vallen, maar niet leeg genoeg om werkelijk niets te betekenen.

Hij hoorde hier.

En toch—

voelde het alsof hij hier al eerder had gestaan.

Niet als herinnering.

Niet als gedachte die hij kon volgen of begrijpen.

Maar als een zekerheid die in zijn lichaam zat, die zich niet liet uitleggen, alleen ervaren.

Zijn blik gleed naar de ingang van het graf.

De steen was nog vers.

De verzegeling nog intact.

En voor een fractie van een seconde wist hij wat erachter lag.

Niet vermoedde.

Niet verbeeldde.

Wist.

Goud dat geen warmte gaf.

Ruimtes die adem inhielden.

Stilte die niet leeg was, maar wachtte.

Zijn adem stokte, nauwelijks zichtbaar, maar diep genoeg om hem zelf te verrassen.

Alsof hij iets zag dat nog niet gezien mocht worden.

Hij knipperde.

Het was weg.

Maar het gevoel bleef hangen, als een echo van iets dat nog moest gebeuren, alsof deze plek niet alleen afgesloten werd, maar ooit opnieuw geopend zou worden—door iemand die nu nog niet wist dat hij die persoon zou zijn.

Zijn blik verschoof.

Naar haar.

Ankhesenamun

Ze stond stil, volledig stil, alsof beweging haar zou verraden, alsof elke ademhaling een keuze was die ze zich niet kon veroorloven.

Haar gezicht was beheerst, koninklijk, onaantastbaar voor wie niet wist waar te kijken.

Maar haar ogen—

haar ogen zochten.

En vonden hem.

Geen toeval.

Nooit toeval.

In dat ene moment viel de wereld weg: de priesters, de gezangen, het schuiven van steen over steen, alles wat hoorde bij afscheid en vergetelheid.

Er bleef alleen een stilte over die tussen hen bestond.

En in die stilte lag iets dat hij niet kon ontkennen.

Geen vraag die uitgesproken werd.

Geen smeekbede.

Dat maakte het ondraaglijker.

Alleen verwachting.

Alsof ze wist dat hij kon ingrijpen.

Alsof ze wist dat hij het begreep.

En hij begreep het.

Niet omdat iemand het hem had uitgelegd.

Niet omdat hij het had geleerd.

Maar omdat hij het al eens had gemist.

Omdat dit moment niet nieuw voelde, maar vertraagd.
Zijn vingers spanden zich licht, een beweging zo klein dat niemand ze zou zien, maar groot genoeg om alles te kunnen veranderen.
Hij kon spreken.
Hij kon naar voren stappen.
Hij kon iets doen—iets kleins, misschien, maar genoeg om een barst te maken in wat onvermijdelijk leek.
De stoet ging verder.
De priesters zongen.
De lucht werd zwaarder.

En ergens, dichtbij maar onzichtbaar, begon een vogel onrustig te bewegen in zijn kooi, zijn vleugels slaand tegen tralies die hem niet konden beschermen tegen wat al onderweg was.
Een ander geluid volgde.
Laag.
Zacht.
Onmiskkenbaar.
Beweging over steen.
De man verstijfde niet.
Hij wachtte.
Alsof hij wist wat er zou komen.
Alsof hij altijd al had geweten.
En precies daar lag het probleem.
Want weten—
was nooit het probleem geweest.

De cobra rees op, snel en onvermijdelijk, een flits van leven en dood in één beweging, en verdween even plots als ze verschenen was.
De kooi slingerde.
Leeg.
Stilte viel.
Dieper dan daarvoor.
De wereld hield even op met ademen.
Hij keek naar haar.

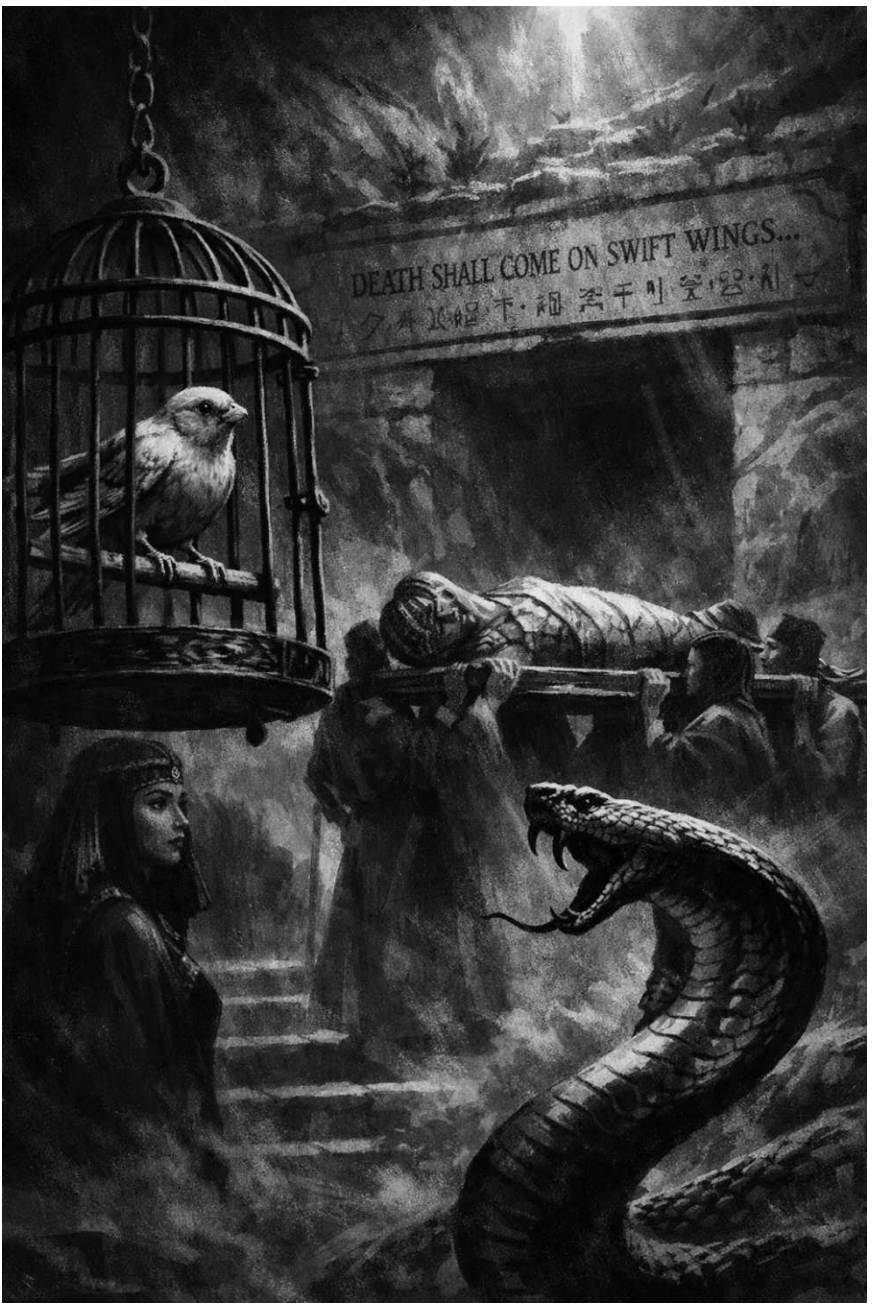
Nog één keer.
Dit was het moment.
Het enige moment.
Zijn blik brak als eerste.
Niet omdat hij moest.
Maar omdat hij koos.
Hij bleef staan.

En in dat ene, bijna onzichtbare besluit—
werd iets vastgezet.
Niet alleen hier.
Niet alleen nu.

Maar ergens buiten tijd, buiten plaats, buiten alles wat hij dacht te begrijpen.
De steen schoof dicht.
Het licht verdween.

De geschiedenis sloot zich.
Maar niet alles.
Want wat hier niet werd gedaan—
zou terugkeren.
Niet als herinnering.
Maar als kans.

En ergens, diep in iets dat nog geen naam had,
wachtte dat moment al—
opnieuw.

DEEL I – DE HERINNERING

Alles begint met iets dat terugkomt.

1. De Droom

Drew Charator schoot wakker met een schok die niet alleen door zijn lichaam trok, maar door iets dat dieper lag, alsof hij niet zozeer ontwaakte uit slaap, maar werd teruggetrokken uit een plaats waar hij te lang was gebleven en waar een deel van hem nog steeds niet volledig los van was gekomen.

Zijn ademhaling was onregelmatig, te snel, te diep, alsof hij lucht probeerde in te halen die hij ergens anders had verloren, en voor een paar lange, oncomfortabele seconden wist hij niet waar hij zich bevond—alleen dat hij hier hoorde te zijn, en daar niet meer.

Het duurde even voor de kamer zich opnieuw vormde.

Het plafond, eerst vaag, kreeg contouren.

De schaduwen trokken zich langzaam terug in hoeken waar ze hoorden.

Het geluid van de stad sijpelde binnen, gedempt maar aanwezig—een verre sirene, banden op nat asfalt, het constante, lage geruis van een wereld die nooit volledig tot stilstand kwam.

Normaal stelde het hem gerust.

Nu niet.

Er zat iets onder.

Iets dat bleef hangen.

Zijn T-shirt kleefde aan zijn huid, koud en doorweekt, en toen hij zijn hand over zijn borst haalde, voelde hij het zweet als een tastbaar bewijs van wat hij zojuist had meegemaakt—of waar hij zojuist was geweest.

Hij bleef liggen.

Niet uit vermoeidheid, maar omdat bewegen te definitief zou zijn, omdat hij wist dat het moment waarop hij rechtop zou zitten ook het moment was

waarop hij moest toegeven dat hij het opnieuw niet begreep, dat hij opnieuw niets had gedaan.

“Drew...”

De stem naast hem was zacht, maar onmiddellijk echt—een anker.

Hij knipperde traag, draaide zijn hoofd, alsof hij zich bewust moest losmaken van wat nog aan hem kleefde.

Ann lag op haar zij naar hem toe, haar ogen al open, niet verrast, niet verward, maar wakker op een manier die niets met slaap te maken had.

Ze had het gevoeld.

Zoals altijd.

“De droom?” vroeg ze zacht.

Hij knikte.

Even.

Meer had hij niet nodig om haar te laten begrijpen.

Ze schoof iets dichterbij, traag, bedachtzaam, haar beweging aangepast aan het gewicht dat ze droeg, niet zwaar, maar aanwezig genoeg om elke beweging bewust te maken.

Haar hand gleed automatisch naar haar buik.

Geen paniek.

Geen haast.

Gewoon—

bescherming.

Drew’s blik volgde.

Dit keer niet vluchtig.

Hij keek echt.

De ronding was niet langer iets abstracts, niet langer iets dat je kon negeren of uitstellen—het bepaalde hoe ze zat, hoe ze ademde, hoe ze bewoog, en plots voelde het minder als een toekomst en meer als iets dat al bezig was, iets dat dichterbij kwam met elke dag die hij niet volledig leek te beleven.

Hij strekte zijn hand uit en legde die voorzichtig bovenop de hare.

Warm.

Levend.

Er was een korte stilte.

En toen—een beweging.

Subtiel.

Maar onmiskenbaar.

Drew verstijfde.

Zijn blik schoot naar haar.

“Was dat—?”

Ann glimlachte zacht, vermoeid maar oprecht.

“Ja,” fluisterde ze.

“Hij beweegt vaker nu. Vooral ’s nachts.”

Drew liet zijn hand liggen, dit keer bewuster, zijn vingers licht gespreid alsof hij iets probeerde vast te houden dat zich niet liet vasthouden.

Hij slikte.

“Hoe ver zijn we?” vroeg hij.

Niet omdat hij het niet wist.

Maar omdat hij het wilde horen.

Ann sloot even haar ogen, alsof ze het antwoord niet zocht maar bevestigde.

“Zesentwintig weken,” zei ze.

“Bijna zeven maanden.”

Hij ademde langzaam uit.

Zeven maanden.

Geen idee meer.

Geen plan.

Realiteit.

“Vrijdag is de echo,” zei ze daarna.

“De laatste voor de bevalling.”

Hij knikte.

“Je komt mee, toch?”

Dit keer was het wel een vraag.

Zacht.

Maar zonder ruimte om ze licht te maken.

Drew draaide zich iets meer naar haar toe, zijn hand nog steeds op haar buik, alsof dat contact hem hielp om hier te blijven, in dit moment, in dit leven.

“Ik kom mee,” zei hij.

Ann keek hem aan.

Lang.

Niet wantrouwend.

Niet boos.

Maar zoekend.

“Je zei dat vorige keer ook.”

De woorden waren rustig uitgesproken, maar ze droegen gewicht.

Drew voelde het.

Hij sloot even zijn ogen, haalde adem, en deze keer was het geen reflex maar een bewuste poging om iets te ordenen dat zich niet liet ordenen.

“Ik weet het,” zei hij.

“Maar dit is anders.”

“Waarom?”

Hij dacht na.

Niet lang.

Maar diep genoeg om te beseffen dat hij geen goed antwoord had.

Alleen een eerlijk.

“Omdat het nu niet meer weggaat,” zei hij.

Ann hield zijn blik vast.

“Dat deed het daarvoor ook niet.”

Er zat geen verwijt in.

Alleen vermoedheid.

Echte vermoedheid.

Ze draaide zich langzaam iets meer op haar rug, haar ademhaling even zwaarder door de beweging, haar hand nog steeds op haar buik.

Drew volgde haar.

Hij wilde het uitleggen.

Moest het uitleggen.

“Ze was er weer,” zei hij.

Ann knikte bijna onmerkbaar.

“Dezelfde plaats.”

Hij zocht naar woorden die groot genoeg waren, maar vond er geen.

“Het is... niet gewoon een ruimte,” zei hij uiteindelijk.

“Het voelt... ouder.”

Hij fronste licht.

“Alsof het er al was vóór iemand het bouwde.”

Ann zei niets.

Ze luisterde.

Dat deed ze altijd.

“Er is licht,” ging hij verder.

“Maar het helpt niet om te zien.”

Hij haalde langzaam adem.

“Het verbergt dingen.”

Een korte stilte.

“En dan hoor ik het.”

Zijn stem zakte.

“Een vogel.”

Ann’s hand spande zich licht op haar buik.

“Een kanarie,” zei hij.

Het woord klonk te klein voor wat het betekende.

“Hij zit in een kooi. En hij weet dat er iets komt.”

Zijn blik gleed even weg.

Niet uit onzekerheid.

Maar omdat het beeld te duidelijk was.

“En dan—”

Hij stopte.

Ann wachtte.

“Een slang.”

“Wat voor slang?” vroeg ze zacht.

Drew keek haar aan.

Dit keer zonder aarzeling.

“Een cobra.”

De lucht in de kamer leek te veranderen.

Niet zichtbaar.

Maar voelbaar.

“Hij beweegt niet zoals een dier,” zei Drew.

“Niet zoekend. Niet aarzelend.”

Een korte pauze.

“Alsof hij al weet hoe het eindigt.”

Ann slikte.

“En jij?”

De vraag kwam zacht.

Maar raakte precies.
Drew keek naar zijn hand.
Nog steeds op haar buik.
Warm.
Echt.
En toch—
voelde het plots als iets dat hij moest verdienen.
“Ik doe niets,” zei hij.
De woorden vielen zwaar.
Te zwaar voor hun eenvoud.
Ann zei niets.
Maar haar blik verschoof langzaam naar zijn schouder.
De vlek.
Ze had die al eerder gezien.
Vaak zelfs.
Maar dit keer—
keek ze anders.
Langzamer.
Gerichter.
Alsof ze niet meer keek naar wat het was, maar naar wat het werd.
“Ze is groter,” fluisterde ze.
Drew draaide zijn hoofd niet.
“Wat?”
“De vlek,” zei ze zacht.
“Ze is veranderd.”
Ze boog iets dichter.
Haar ogen scherp.
“Het is geen vlek meer.”
Een korte stilte.
“Het is een vorm.”
Drew voelde iets samentrekken in zijn borst.
Niet angst.
Maar herkenning.